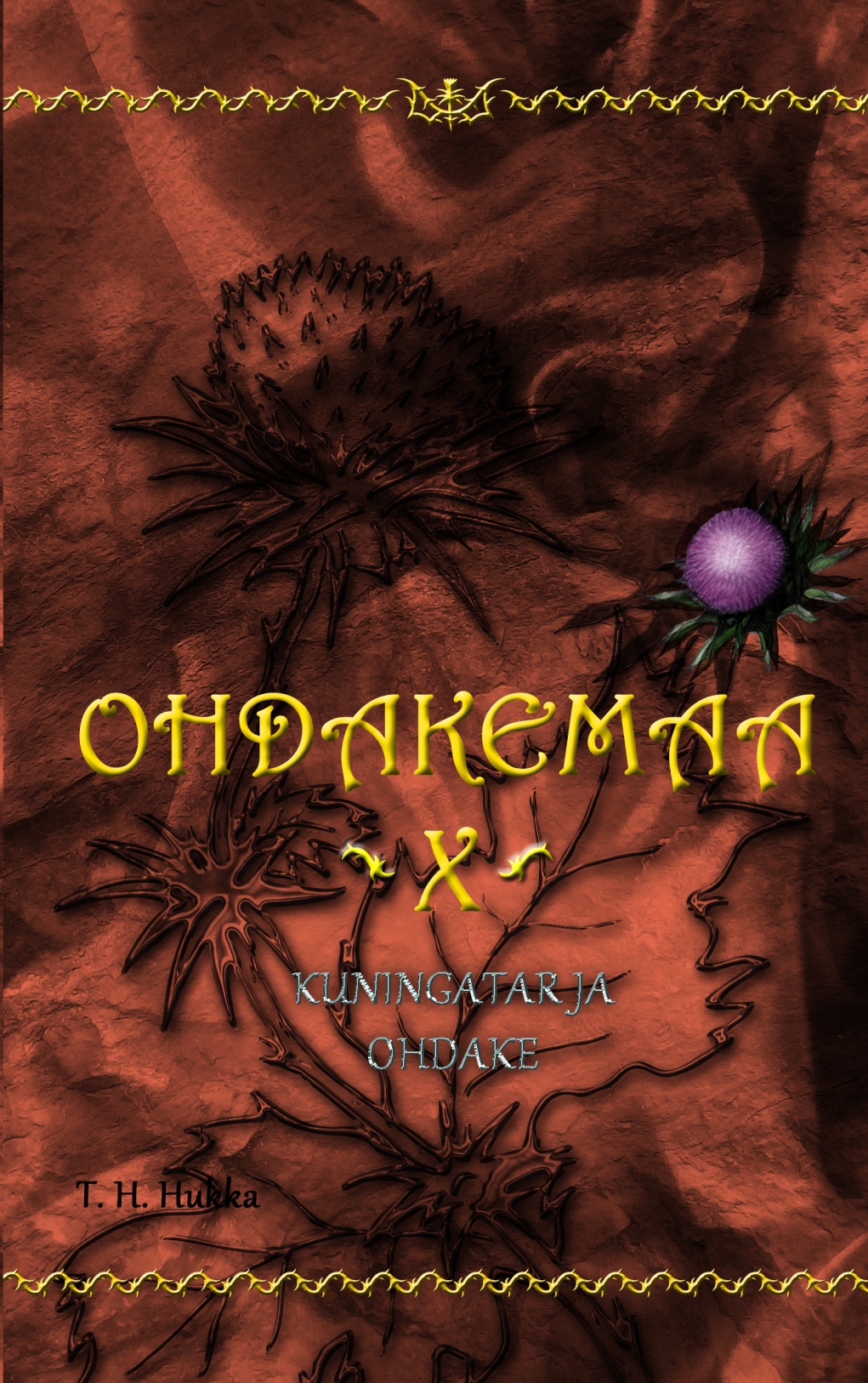

OHDAKEMAA

X

KUNINGATARJA
OHDAKE

T. H. Hukka

OHDAKEMANA X

KUNINGATARJA OHDAKE

Omalle perhelaumalleni ja kaikille,
jotka tuntevat olevansa muukalaisia
maan päällä, ja etsivät veljiään
ja sisariaan, jotka hekin ehkä
harhailevat tai lymyilevät jossakin,
peläten kadottavansa toivonsa
löytää kaltaisiaan, tai edes kotiin.
Kaikkeuden Luojaalle kunniaksi,
kenties siemeneksi,
jolle Luoja antakoon kasvun,
jos niin tahtoo,
rikkakasviksi massaviihteen peltoon.

T. H. Hukka

OHDAKEMAA X

Kuningatar ja ohdake

© 2021 Hukka, T. H.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-353-9

Kuvitus ja kannen suunnittelu: T. H. Hukka

LUKU I

Näin unta, jossa olin lapsi ja Warginmaassa. Koirani Ashra oli yhä luonani, mutta tiesin, että metsänreunassa oli myös susia, enkä tuntenut niistä ainuttakaan. Yksi niistä kutsui Ashraa, mutten olisi halunnut päästää koiraani menemään, joten yritin pitää kiinni sen turkista. Mutta sormeni liukuivat sen tuuhean karvan lomassa, enkä saanut siitä pitävää otetta. Yritän puristaa kovemmin, mutta pelkäsin satuttavani sitä liikaa. Minusta tuntui, että jos Ashrakin lähtisi luotani, jäisin aivan yksin; ilman ketään, jolle voisin jakaa sitä kaikkea, mitä kukaan muu ei ollut siihen mennessä ymmärtänyt yhtä täydellisesti kuin tuo ystäväni, joka ei käyttänyt ihmiskielen sanoja.

Saatoin aistia sen ikävän, joka huokui metsänreunaan pysähtyneestä sudesta. Tuo tunne sai minut päästämään irti Ashrasta, ja se juoksi metsänlaitaan ja alkoi telmiä villin suden kanssa. Kuvittelin hetken aikaa olevani sen ruumiissa; ihmisten kasvattama koira, joka oli löytänyt puolikkaansa ja kotinsa susien luota. Mutta sitten tiedostin omat käteni ja jalkani ja sen, missä olin; olin yhä ihmiskehossa, mutta silti minusta tuntui, ettei kukaan nähnyt minua, aivan kuin olisin ollut olematon, epätodellinen.

Silloin tunsin isäni Erdanin käden olkapäälläni ja kuulin hänen sanovan, että joskus on luovuttava jostakin, mitä tuntee haluavansa, saadakseen jotakin, mitä todella tarvitsee. Mutta samassa hänen kätensä vetäytyi pois ja hänen lämpönsä siirtyi pois ulottuviltani. Kun käännäin, näin hänen astelevan yhä kauemmas ja kauemmas minusta, kunnes hän oli enää pieni piste jossakin vuorenrinteellä. Yritin seurata häntä, mutten pystynyt liikuttamaan jalkojani. Olin sidoksissa johonkin, mikä ei ollut minun kotini. Samassa tuntui kuin rintaani olisi kouraisu jollakin kylmällä terällä, joka teki kehoni läpi suuren reiän. Tiedostin olevani koditon, irrallinen,

vailla pysyvää sijaa. Ruumiini tuntui vieraalta, väliaikaiselta, melkein kuin kuolleelta. Se oli kuin jokin huonosti koossa pysyvä, hauras maja, jonka tuulenpuuskakin saattaisi hajottaa.

Tunne erillisyydestä kaikkea ympärilläni olevaa kohtaan iski minuun kuin portinsärkijä puiseen porttiin. Tunsin musertuvani, pirstoutuvani palasiksi, ja nuo palaset uhkasivat kadota ulottuviltani; ne vain leijuivat ja pyörivät, ja yritin turhaan ottaa niitä kiinni ja tallettaa syliini. Silloin aloin itkeä, ja siitä tiesin, etten ollut kokonaan pirstoutunut. Jokin minussa tunsin jotakin ja tuotti kyyneleitä. Nuo kyyneleet virtasivat kuin pienet purot vuorenrinteitä pitkin, yhtyen lopulta isommaksi virraksi. Ja siinä vaiheessa maa jalkojeni alla muuttui kosteaksi, ja tunsin jalkojeni vapautuneen. Ne olivat olleet kiinni kuivaksi kovettuneessa, hedelmättömässä maassa.

Kun pääsin liikkeelle, en seurannutkaan Ashraa, enkä myöskään isääni. Lähdin toiseen suuntaan; länteen, kohti jotakin outoa maa-ilmaa, jossa ympärilläni kerääntyi irvisteleviä, vihamielisiä ihmisiä. Tunsin, että joku seurasi minua aivan jalkojeni vieressä. Se oli haarniskoitu vartiosusi, ja se seisautui vierelleni. Tiesin, kuka se oli, ja puhuttelin sitä kuin ystävää, ja se puhui minulle, vaikken kuullutkaan sen sanoja. Sen puhe vain siirtyi minun pääni sisälle, aivan kuin olisin kuullut sen ajatukset tai jakanut sen mielen, tai oman mieleni sen ruumiiseen.

Hetken aikaa tunsin oloni selkeämmäksi, mutta samassa eteemme ilmestyi hirvittävän iso ja lihaksikas, naamarikasvoinen olento, jonka kädessä oli jonkinlainen kirves, ja se olento uhkasi lyödä minua ja potkaista vartiosuttani. Tunnelma muuttui irvokkaaksi ja oudoksi, ja silloin ymmärsin näkeväni unta. Olisin halunnut herätä, mutten saanut itseäni heräämään, vaikka yritin vakuutella itselleni, että kaikki oli vain unta, enkä todellakaan halunnut nähdä enempää. Uni hallitsi minua yhä, ja ajauduin ihmisjoukon mukana jollekin aukiolle. Aukion keskellä, korokkeella, oli ihmisruumis. Sen ympärillä olevat ihmiset nauroivat vahingoniloisesti ja huutelivat ruumiille pilkkasanoja, jollaisia en itse olisi rojhennut käyttää. Tiesin, että tuo ruumis oli isäni, vaikka eihän hänen olisi edes pitänyt olla siellä; hänhän oli mennyt aivan eri suuntaan. Minun oli päästävä kertomaan hänelle, ettei hän ole oikeasti kuollut, koska minähän vain uneksin...

Huusin isälleni, että hänen pitäisi nousta ylös ja paeta, koska tiesin, että olimme hänen äitinsä valtakunnassa. Mutta Erdan ei

hievahtanutkaan. Hänen kultanvaaleat, pitkät hiuksensa levittäytyivät hänen päänsä ympärille. Menin lähemmäs herättääkseni hänet, mutta kun astuin korokkeen viereen, saatoin nähdä, ettei pää ollutkaan edes kiinni hänen vartalossaan.

Heräsin omaan kauhunhuutooni, enkä hetkeen tajunnut, missä olin. Oli niin pimeää, etten erottanut lainkaan, mitä ympärilläni oli. Mutta sitten kuulin ikään kuin oven avautuvan, ja himmeä kynttilänvalo levisi huoneeseeni. Kun joku asteli pehmein askelin vuoteeni viereen ja kuiskasi lempeästi nimeni, tajusin vaivalloisesti, että olin Itä-Molcavarathiassa, Ivor Igorinpojan kotona, ja hänen sisarensa Ivida oli tullut luokseni.

”Jaewulka, näitkö taas pahaa unta?” hän kysyi, laski kynttilänsä pöydälle sängyn viereen, ja ojensi minulle juotavaa. ”Olet kovin kuumissasi... Ehkä peite on liian paksu?”

”Niin, näin todella kamalaa unta”, sanoin karhealla äänellä, ja kauhuntunne vapisutti minua vieläkin. ”Ja ehkä minulla onkin kuumetta... Enhän ole tuntenut oloani hyväksi moneen päivään!”

”Niin, ystäväparka”, Ivida huokaisi, laittoi juomamaljan takaisin pöydälle ja pyyhkäisi liinalla poskiani. Kasvoilleni oli ehkä nousut tuskanhiki, ja olin kai vuodattanut kyyneleitä oikeastikin, enkä vain unessa. En nähnyt tarkoin Ividan ilmettä, mutta hän näytti todella huolestuneelta. Ei kai hän epäillyt minun olevan suorastaan kuolemansairas? Ja mitä tapahtuisikaan, jos kuolisin? Millaista surua ja katkeruutta aiheuttaisinkaan perheelleni, kun he ymmärtäisivät, että olin valehdellut heille, että selviäisin ilman heitä...

”Ivida, voitko jäädä tänne hetkeksi?” kysyin. ”Ihan vain siksi aikaa, että nukahdan uudelleen...”

”Totta kai”, Ivida sanoi hiljaa, istahti vuoteeni laidalle ja tarttui käteeni. Kun suljin silmäni, kauhukuva isäni irtolaisesta päästä palasi, ja minun oli avattava silmäni uudelleen. Tajusin puristavani Ividan kättä kuin kouristuksen vallassa.

”Luoja auttakoon”, kuiskasin alkaen kyynelehtiä. ”Minusta tuntuu, että jotakin pahaa on tapahtumassa! Pelkään, että kotona on tapahtunut jotakin kamalaa... Haluan lähteä kotiin!”

”Tietenkin, ystävä rakas, heti kun olet voimissasi ja voit matkustaa”, Ivida kuiskasi otsaani silittäen. ”Muttet saisi vielä rasittaa itsesi, ettei olosi muutu vielä huonommaksi! Sinun pitää levätä, Jaewulka! Ja juuri nyt ei ole oikeasti mitään hätää, eihän? Olen

tässä ja pitelen kättäsi, eikä yksikään unimaailman hirviöistä voi tehdä sinulle pahaa, kun tunnet käteni, niinhän?”

”En pelkääkään itseni puolesta, Ivida”, mutisin, enkä heti edes ymmärtänyt, että hän saattaisi tulkita sanani väärin.

”Niin, kuumetauti voi olla joskus vaaraksi uudellekin elämälle”, hän huoahhti vakavana. ”Mutta kun nyt lepää, et sairastu enää pahemmin, niinhän?”

”Tarkoitin niitä, jotka ovat muualla kuin täällä”, äännähdin.

”Ystävä rakas, Luojaasi pitää heistä huolen! Hän huolehtii kyllä minun veljestäni, ja myös muista ystävästäsi ja perheestäsi”, Ivida totesi rauhoittelevasti. ”Mieti jotakin muuta, Jaewulka! Mieti vaikkapa sitä, miten mukavaa onkaan kulkea niityllä, kun aurinko paistaa, ja miten miellyttävää on kuulla linnunlaulua aikaisin aamulla, kun maassa on vielä kastepisaroi, tiedäthän sen?”

Kuuntelin hänen ääntään ja annoin mieleni vaeltaa hänen sanojensa luomissa mielikuvin. Suljin silmäni ja kuljin vuoristonniityillä, katselin vartevaa metsää ja itään avautuvia rinteitä, ja kuuntelin lintujen monisointuisia ääniä, jotka levisivät metsän uumenista avaralle taivaalle. Jossakin vaiheessa olin nukahtanut uudelleen, ja kun aamulla heräsin, näin Ividan torkkuvan vuoteeni reunalla. Hän oli käpertynyt pielusta vasten, ilman peitettäkään, ja havahtui hereille heti, kun minä liikahtin.

Aloin itkeä jo ennen kuin sain sanotuksi sanaakaan. Ividan varaukseton ystävällisyys minua kohtaan liikutti minua, enkä kokenut ansaitsevani sitä. Kun hän huomasi kyyneleeni ja kärsivän ilmeeni, hän tietysti luuli minun olevan taas huonovointinen, ja nousi ripeästi palvelemaan minua. Enkä saanut sanotuksi hänelle, mitä kaikkea muuta sisälläni elikään kuin uuden ihmisen alku. Ividahan oli menettänyt oman syntymättömän lapsensa, ja halusi ehkä siksi niin itsepintaisesti kuvitella sitä, että saisi vielä joskus hoitaa edes oman veljensä lasta. Minä olin tuon hänen kuvitelmansa vanki, enkä hennonut vielä romahduttaa hänen haaveitaan.

Seuraavatkin päivät Ivida hoiti minua, järjestäen minulle sopivaa syötävää ja pakottaen minut ulkoilemaan aina kun vain suinkin jaksoin raahautua pihalle. Tunsinkin kyllä itseni sairaaksi, mutta uskoin olevani lähinnä yllirasittunut ja kuumeileva, enkä tosiaankaan kuvitellut odottavani lasta, kuten Ivida luuli. Yritin kyllä toistuvasti vihjata hänelle varovasti, etten itse uskonut, että odottaisin lasta, mutten edelleenkaan halunnut selittää hänelle sen tar-

kemmin, mistä saatoin tietää sen varmaksi. Enhän ollut lainkaan tottunut puhumaan sellaisista asioista, kenellekään. Enkä olisi halunnut edes ajatella mitään sellaista, mikä muistuttaisi minua Ivorista ja hänen tekemisistään minun seurassani; tai siitä, miten läheisiä Ivida luuli meidän olleen keskenämme.

En ylipäättään halunnut muistella Ivoria; noita tunteikkaita keskustelujamme tai riitojamme, tai varsinkaan sitä, miksi olin ylipäättään halunnut olla hänen lähellään, niin että olin pari kertaa nukkunut hänen kainalossaan. Tiesinhän nyt, että oli ollut typeryyttä kuvitella, että olisin ollut Ivorille ainoa niin läheinen tuttavuus. Joku, tai useampikin, oli ehkä ollut hänelle vielä läheisempi, eikä hän välttämättä edes kertoisi sellaisista asioista minulle, koska se kaikki olisi hänen mielestään ”menneisyyttä”, eikä kuuluisi hänen uuteen elämäntapaansa. Eikä sellaisista asioista ollut edes tapana kertoa naisille, eikä varsinkaan omalle morsiamelle...

Ivor oli elänyt paljon vapaamielisemmin kuin ohdakemaalaiset nuorukaiset, ja hän oli oman valtakuntansa kasvatti, molcavarathialaisen kasvatuksen saanut, koska oli syntynyt kuningatar Mormes-san vielä hallitessa myös Itä-Molcavarathian aluetta. Olin tiennyt sen tosiasian jo Ivoriin tutustuessani, mutta ihastukseni häneen oli ajanut minut silti liian läheiseen tuttavuuteen hänen kanssaan. Nyt Ivor oli valinnut pyrkiä uudelleenlaiseen elämäntapaan Vaeltajaveli Daniyeelin tuella. Ivor uskoi, ettei menneellä ollut enää merkitystä. Hänen mielestään kaikki hänen aiemmin kokemansa oli hänelle merkityksetöntä, joten mikään hänen aiemmista tuttavuuksistaanakaan ei hänen mielestään enää häiritsisi sitä, mitä minä merkitsin hänelle. Minunkin olisi siis vain pitänyt hyväksyä ja unohtaa se kaikki. Minun ei pitäisi välittää siitä, miten moni Ivoriin oli ihastunut, tai miten moneen hän itse oli ihastunut, tai miten monen kanssa hän oli ollut mitenkään läheinen. Ja Ivor ehkä pystyikin tuon kaiken unohtamaan omasta mielestään tarpeeksi hyvin, mutta minä en vain voinut olla välittämättä siitä.

En yksinkertaisesti voinut uskoa, ettei mikään Ivorin aiemmasta elämästä muka saattaisi vaikuttaa häneen vieläkin. Saattoihan josakin olla joku ihminen, joka ei ollut unohtanut heidän aiempaa tuttavuuttaan. Jonakin päivänä joku neito saattaisi vetää Ivorin tilille siitä, että hän oli ollut liian läheinen tätä kohtaan. Olihan Jadette Eliotintytärkin sellaista yrittänyt, eikä edes kovin läheisen seurustelun perusteella. Oli aivan liian vaikea uskoa, etteikö olisi

olemassa myös muita neitoja, jotka saattaisivat jonakin päivänä koetella kihlaustamme. Jokuhan saattaisi kiikuttaa Ivorin eteen jopa lapsen, jota väittäisi tämän jälkeläiseksi. Ja oliko mitään järkeä sitoa itseään mieheen, joka saattaisi joutua jakamaan itsensä useamman naisen kesken; jopa ottamaan useamman vaimon?

Enhän minä edes halunnut sitoutua jonkun vaimoksi; saati sitten, jos minua ja tekemisiäni rajoitettaisiin enemmän kuin puolisoani sillä perusteella, että minä olin syntynyt ulkoisesti naisen ruumiiseen. Sehän oli epäoikeudenmukaista ja halpamaista, eikä kenenkään pitäisi alistua sellaiseen. Mutta kaikesta huolimatta olin rakastunut Ivoriin ja luullut haluavani mennä naimisiin hänen kanssaan. Olin luvannutkin hänelle sellaista; ainakin tietyin ehdoin. Ivor itse saattoi kuvitella pystyvänsä täyttämään nuo ehtoni, mutta entä jos hän ei pystyisikään? Jospa hän suorastaan valehtelisi minulle, koska ei voisi olla itselleenkaan rehellinen?

Kaikki nuo ahdistavat ja epämääräiset ajatukseni väsyttivät minua, enkä kuitenkaan kyennyt olemaan vatvomatta niitä, ainakaan niinä hetkinä, kun olin itsekseni. Ivida onnistui aika ajoin saamaan mieleni suuntautumaan harmittomiin asioihin, mutta välillä upposin murehdintaani hänenkin seurassaan, ja vietin pitkiä aikoja puhumatta mitään, mieleeni käpertyneenä ja luultavasti silmin nähdessä ahdistuneena. Hän yritti kovasti lohduttaa minua, muttei voinut täysin ymmärtää, mitä olisin tarvinnut.

Muutaman päivän levon jälkeen aloin voida ruumiillisesti hivenen paremmin, niin etten enää hikoillut ja kärsinyt päänsärystä, tai tuntenut sitä outoa yökötystä ja puutuneisuutta tai pistelyä jäsenissäni. Pystyin siis sentään olemaan jalkeilla tuntematta pyörrytystä ja myös syömään hieman enemmän. Minulla ei kuitenkaan edelleenkaan ollut erityistä ruokahalua, joten ruumiinvoimani palautuivat hitaasti. Lähtöni kotimatkalle pakostakin viivästyi, koska Ivida halusi olla aivan varma siitä, että olisin kunnossa. Hän ei sanonut sitä suoraan, mutta antoi ymmärtää, että hän halusi varmistua siitäkin, odotinko lasta vai en. Tiesin, ettei hän haluaisi päästää minua matkustamaan, jos edelleen epäilisi minun olevan raskaana.

Keräsin yhä rohkeutta puhua Ividalle niin avomielisesti, että hän vakuuttuisi siitä, etten mitenkään voi odottaa lasta, mutta asia tuntui silti liian kiusalliselta käsitellä, joten siirsin moista keskustelua tilanteesta toiseen, toivoen hänen ymmärtävän asian itse. Olisi liian rasittavaa kestää hänen pettymyksensä ja mahdollisen nolostumi-

sensa kaikesta siitä turhasta hössötyksestään. Ivida joka tapauksessa toivoi minun ainakin paranevan epämääräisestä heikkoustilastani ja noista painajaisistani, joita näin lähes jokaisena yönä, niin että aloin viimein melkein päätä nukahtamista.

Vasta noina ahdistuksen täyttäminä öinä todella ymmärsin, mitä isäni oli täytynyt kokea, kun hän oli nähnyt toistuvasti painajaisia, ja miksi hänen oli täytynyt usein juoda itsensä humalaan nimenomaan iltaisin. Häinkin oli pelännyt nukahtaa, koska pelkäsi vanhoja painajaisiaan. Olisin ehkä itsekin turvautunut joinakin iltoina humalatilaan, ellei Ivida olisi hienovaraisesti rajoittanut juomieni määrää. Yksinäisinä hetkinä muistelin isäni kärsimyksiä ja tunsin tuskallista ikävää hänen luokseen. Olisin halunnut kertoa hänelle kasvotusten, että ymmärsin häntä paremmin kuin aiemmin, ja yritetään auttaa häntä hänen ahdistuksissaan. Ehkäpä olisin jaksanut kuunnella häntä, jos puhuminen olisi helpottanut hänen oloaan. Enhän minä pelännyt kohdata synkkiä asioita; päinvastoin. Jos pääsisin kotiin, voisin tarjota isälle mahdollisuuden puhua minulle siitä kaikesta, mitä hän oli kantanut sisällään, ja mitä hän ei ehkä olisi halunnut kaataa äidinkään kannettavaksi...

Ivida yritti hienovaraisesti herätellä minua synkistä ajatuksistani ja rohkaista minua oleskelemaan jonkin verran myös isänsä seurassa. Epäilin Ividan kertoneen paroni Igorille, mitä hän epäili minun tilastani; siis siitä, että saatoin odottaa lasta Ivor Igorinpojalle. Olin tuosta asiasta hyvin kiusaantunut, koska hänen isänsä näytti olevan kuvittelemastaan tilanteesta enemmän mielissään kuin varsinkaan pahastunut, vaikkei onnekseni sanonutkaan asiasta mitään ääneen. Hän oli kohtelias ja ystävällinen, mutta sellainenkin huomio oli niin kovin kiusallista, kun olisin halunnut vain paeta omaan kolooni ja unohtaa käyneenikään koskaan Itä-Molcavarathiassa.

Luoja tietää, että kaduin sitä, että olin ylipäättään ihastunut Ivoriin ja vieläpä päästänyt hänet niin lähelle itseäni. Olinhan ajautunut oleilemaan niin tuttavallisesti hänen seurassaan, että häinkin oletti, että meidän pitäisi mennä naimisiin. Itse en sitä olisi odottanut, ainakaan enää. Vaikka pidinkin Ivorista ja hän oli minulle rakas, olisin voinut pysytellä häntä kohtaan etäisempänä. Minulle itselleni olisi riittänyt hänen ystävyytensä, mutta hän ei olisi tyytynyt pelkkä ystävyyteen. Hän oli halunnut tehdä minusta nimenomaan rakastettunsa ja kihlattunsa, ja olin ajautunut varomattomasti siihen asemaan; aivan kuin olin ajautunut tahtomattani myös prinssi Mo-

rishin kihlatuksi. Olin harhaillut pimeässä, suunnistaen sen mukaan, missä kuvittelin olevan turvallista ja mukavaa. Vasta valo paljasti, minne olin päätynyt. Olisin tarvinnut valoa; olisin ehkä tarvinnut ystäväni Daniyeelia olemaan minun lamppun, niin en olisi alun perinkään eksynyt ansaan. Ja kuitenkin tiesin, että Daniyeel olisi sanonut minulle: *"Sytytä oma lamppusi."* Mutta minä en vielä kukaan tiennyt, miten se sytytetään.

Vaikka siis sainkin osakseni useiden päivien ajan pelkkää ystävällisyyttä ja huolenpitoa, kärsin koko tuon ajan sisäisesti. Olisin halunnut kertoa Ividalle epäroinnistani Ivorin vaimoksi ryhtymisen suhteen, kuten siitäkin, etten varmasti odottanut lasta. Mutta tunsin aina vain yhä kiusallisemmaksi selittää tuota kaikkea ääneen, etenkin niin yksityiskohtaisesti, että se olisi kuulostanut luotettavalta. Ristiriita teki minut henkisesti levottomaksi, ja Ivida tietysti luuli hermostuneisuuttani ja heikotustani merkiksi siitä, mitä itse toivoi. Omassa innostuksessaan hän tulkitsi kaikki niin ruumiilliset kuin sielullisetkin oireni merkiksi siitä, että olin raskaana, koska hänellä itsellään oli ollut yhtä jos toista vaivaa oman, keskenmenoon päätyneen raskautensa alussa. Tuon kaiken ystävällisen huolenpidon keskellä tunsin olevani kuin mykistetty, vastentahtoisesti hoi-toon joutunut kulkukoira. Pelkäsin sanoa ääneen sitä, minkä tiesin todeksi ja mitä oikeasti toivoin, ja koska en sanonut sitä, Ivida alkoi entistä enemmän uskoa omaan kuvitelmaansa.

Ja sitten, yhtenä noista samanlaisina toistuneista, ulkoisesti rauhallisista mutta sisäisesti piinaavista iltapäivistä, Ivida toi huoneeseeni vieraan. Olin juuri noussut päivälevolta istumaan vuodesohvaan, yhä varsin uneliaana, koska en ollut käynyt ulkona koko tuona päivänä. Huoneessa oli hämärää, koska verhot olivat olleet kiinni, ettei auringonvalo koskisi silmiini, ja ehdin suorastaan säikähtää, kun näin Ividan perässä hieman vaivalloisesti astelevan, huppuviittaaseen soturin asuun pukeutuneen miehen. Tunnistin vieraani varmaksi vasta kun hän nosti hupun silmiltään ja Ivida veti auki ikkunan edessä olleen verhon.

"Hän pyysi saada tavata sinut henkilökohtaisesti, koska hänellä on sinulle suoraan käteen annettavaksi tarkoitettu viesti", Ivida selitti hengästyneenä, mutta hymyillen. "Jätän teidät hetkeksi kahden, koska asiahan koskee Ivoria, kuten ritari Jefry minulle kertoi! Mutta olkaa ystävällinen, hyvä Jefry, älkääkä liiaksi väsyttäkö Jaewulka-neitoa!"

”Kerron hänelle vain nopeasti Ivorin terveiset”, Jefry sanoi hiljaa, ja Ivida lähti hienotunteisesti hymyillen huoneesta, sulkien oven perässään.

”Jefry”, äännähdin pelästyneenä vieraani väsynyttä ilmettä ja muutenkin heikkokuntoista olemusta. Mutta hän oli elossa; hän ei sentään ollut kuollut, kuten unimaailmassani olin jo useamman kerran pelännyt, koska en ollut uskaltanut edes ajatella häntä päiviä. Nyt tunteeni kuohuivat, heittelevivät ja saivat olotilani huteraksi. Tuntui kuin jokin osa minusta olisi halunnut irrota ja yhtyä hänen sieluunsa, mutta koska en voinut irtaantua ruumiistani, tunsin hirvittävää tuskaa. ”Et kai tuonut perheelle suruviestiä?”

”En tietenkään, Jaewulka! Olen pahoillani, jos ilmeeni ehti pelästyttää sinut”, Jefry totesi raskaasti huokaisten ja otti esille sine-töidyn kirjeen, joka oli hieman nuhrainen ja likainen. ”Ivor on kyllä elossa, kuten minäkin olen, ainakin ruumiiltani! Ja kerroin sen asian jo hänen sisarelleenkin, ja hän ainakin oli viestistäni iloinen...”

”Niin, varmasti Ivida oli”, mutisin hiljaa, nieleskellen kyyneleitäni, jotka jäivät möykyksi kurkkuuni. ”Eihän kukaan tietenkään toivonut Ivorinkaan kuolevan... Ja Luojan kiitos olet itsekin elossa!”

”No, tässä on sinulle kirje Ivorilta”, Jefry sanoi ojentaen minulle hieman rypistynyttä kirjekääröä. ”Hän vaati, että antaisin sen suoraan sinun käteesi! Ja hän pyysi minua sanomaan, että toivoo sinun suhtautuvan häneen ystävällisesti, kun näet, että minäkin olen yhä elossa...”

Otin kirjeen häneltä, mutten halunnut avata sitä vielä. Halusin ensin kohdata hänet itsensä, kunnolla. Halusin katsoa häntä silmiin ja osoittaa hänelle, että hän oli minulle olemassa, ja että ymmärsin häntä ja kunnioitin hänen tekoaan enemmän kuin pystyisin koskaan korvaamaan hänelle. Mutta Jefry hämmentyi suorasta katseestani ja painoi päänsä.

”Oletko kuitenkin loukkaantunut jotenkin, siis, haavoittunut taiselussanne?” kysyin kiihtyen, mutta yrittäen olla hämmentämättä häntä olemalla liian tunteikas. ”Huomasin, että kävelysi oli hieman vaivalloista... Ei kai Ivor haavoittanut sinua?”

”Ei, ei Ivor! Enkä ole niin pahasti haavoittunut, että siitä tarvitsisi olla huolissaan”, hän vastasi huohtaen. ”Ruumiin haava paranee kyllä, mutta menee aikansa, että rauhoitun tästä kaikesta!”

”Mutta kuka sinua haavoitti, ellei Ivor?” kysyin hämmentyen. ”Ja mitä tarkoitat tällä kaikella?”

”Ivor kertonee oman versionsa siitä kaikesta tuossa kirjeessään, tai ainakin oletan niin”, Jefry sanoi hitaasti, katsomatta minuun suoraan. ”Mutta hän on siis nyt vapaa kunniavelastaan, eikä kumpikaan meistä kuollut, joten, se asia on nyt ratkaistu, eikä isälläni ole enää oikeutta vainota häntä...”

”Niin, se on tärkeintä! Ja uskothan, Jefry, että olen todella kiitollinen sinulle tästä, mitä teit? En löydä edes sanoja kuvaamaan sitä, miten kiitollinen olen! Ja kadun entistä syvemmin sinua kohtaan osoittamaani epäystävällisyyttä silloin, kun en ollut vielä tunnistanut, kuka oletkaan”, selitin jännittyneenä. Hänkin oli jännittynyt, mutten siltikään olisi halunnut hänen lähtevän vielä luotani. ”Istutko seurassani sen aikaa, kun luen Ivorin kirjeen?”

”Se kirje lienee melko pitkä, joten on varmasti parempi, että poistun käytävän puolelle tai jonnekin muualle! Olenhan vain vieras sinun sulhasesi kodissa, ja Ivida-rouva luultavasti olettaa minun tulevan pois ainakin sinun huoneestasi”, Jefry totesi huohtaen taas, kääntyi kannoillaan ja asteli ovelle. Ovelta hän katsoi minua, ja vastasin hänen katseeseensa. ”Voi olla, että lähden saman tien kotiin tekemään matkastani tiliä isälleni, joten, jää hyvästi...”

”Jefry, älä lähde vielä kokonaan! Haluan puhua kanssasi ennen kuin menet isäsi luo”, äännähdin pidätellen kyyneleitäni. ”Lupaathan, ettet lähde aivan vielä?”

Hän kohautti olkapäitään ja poistui huoneesta. Mielikuva hänen lannistuneesta, elämänhaluttomasta olemuksestaan kiusasi minua, kun revin Ivorin kirjeen sinetin auki ja aloin lukea tuota monisivuista kirjettä. Ivorin käsiala oli muutenkin hieman epäselvä, ja nyt siihen vaikutti vielä sekin, ettei hänen oikea olkapäänsä ilmeisesti ollut vieläkään aivan parantunut Morish Merickinpojan hänelle aiheuttamasta vammasta.

”Rakas Jaewulka!

Olen nyt sinun kotonasi, Ristikallion linnassa. Mutta heti alkuun kerron sinulle oman versioni siitä, mitä tapahtui ennen kuin saavuimme tänne. Luultavasti kuulet eräältä henkilöltä hieman erilaisen kuvauksen tapahtumista! Pyydän nimittäin ritari Jefryä tuomaan tämän kirjeen sinulle, henkilökohtaisesti, ja sinut tuntien, haluat varmasti kysellä häneltä enemmänkin, kunhan saat tietää

minun versioni siitä, mitä tapahtui. Ja hänet tuntien, hän varmasti kertoo asiat hieman toisella tavoin kuin minä; ei valehdellakseen, vaan omasta näkökulmastaan.

Kun sinä olit karannut Jadeten mukaan sieltä Naisyyhteisön läheisen kylän majatalosta, menimme Daniyeelin kanssa joksikin aikaa Itäiseen Veljesyhteisöön. Daniyeel toivoi niin, jotta rauhoittuisin siitä ikävästä yllätyksestä, kun jouduin toteamaan sinun jättäneen minut, noin vain ja varoittamatta. Sain tietysti sitten jälkikäteen sinun kirjeesi eräältä ritarilta, jonka Jefry oli laittanut matkaan pyynnöstäsi, muttei sekään erityisemmin lohduttanut minua, ja taisin hieman tyyliä kuulustella sitä ritaria siitä, olitko ehkä jo luvannut itsesi hänen isäntänsä morsiameksi. Vasta kun olin Daniyeelin mielestä kylliksi rauhoittunut ja ymmärtänyt edes jotenkuten sen, miksi sinä olit lähtenyt Jadeten ja Jefryn mukana Itä-Molcavarathiaan, lähdimme matkalle Veljesyhteisöstä Ristikallion linnankylään.

Kuljimme tietysti jalkaisin, koska Daniyeelilla ei ole ratsua. Ja kesken matkanteon, jossakin siellä Naisyyhteisön läheisen kylän ja Ristikallion linnan lähimmän kylän välimaastossa, perästämme ratsastikin ritari Jefry. Hän oli lähtenyt etsimään minua isänsä tahdosta, kuten varsin hyvin tiedät, ja oletti löytävänsä minut sinun kotisi suunnalta. Jefry kertoi minulle heti ratsailta laskeuduttuaan, että hänen isänsä vaatii häntä edelleen haastamaan minut kaksintaisteluun sisarensa loukkaamisesta. Mutta hän totesi, että koska olkapääni on edelleen siteessä, taistelu ei olisi reilu, joten meidän olisi kai hänen isänsäkin mielestä odotettava, että minä olisin kylän hyvässä kunnossa puolustamaan omaa kunniaani. Neuvotelimme siitä asiasta varsin asiallisesti; olihan myös Daniyeel paikalla, ja Jefry näytti kunnioittavan kaapuasuista ystävääni, eikä kiivaillut tai puhunut liian synkeitä. Hän sanoi jotakin siitä, että hänellä olisi myös jokin viesti minulle sinulta, muttei sen antaminen kuulemma olisi ajankohtaista aivan vielä, jos meidän piti yhä odottaa miekkakäteni kuntoutumista. Jefry sanoi menevänsä odottamaan toipumistani Itäiseen Veljesyhteisöön, jos minä ja Daniyeel menisimme sinun vanhempiesi luo. Ja hän oli itseasiassa jo kääntymässä takaisin Naisyyhteisön läheisen kylän suuntaan, mutta seisahtui, kun havaitsimme Argillan suunnasta lähestyvän ratsusaattueen. Kun tunnistimme Itä-Molcavarathian prinssin värit, jäimme kaikki tien reunaan odottamaan, mitä tapahtuisi.

Tuo entinen sulhasesi ratsasti vaunuseurueen kärjessä, viininasakka kädessään. Tavanomaisesta humalatilastaan huolimatta Morish tietysti näki ja tunnisti minut, ja hän järkyttyi ilmeisen selvästi todettuaan minun olevan yhä elossa, vaikka oli viimeksi nähnyt minut kierimässä haavoittuneena rotkon pohjalle! Järkytyksestään selvittyään Morish pysäytti seurueensa ja laskeutui alas ratsailta. Hetkeen en edes tajunnut, mitä hän aikoi, mutta hänpä tervehtikin meitä ikään kuin parempikin tuttava, ja alkoikin vain puhella meille! Tosin, Morish aloitti jutustelunsa rehvastelemalla sillä, millaisen morsiamen hän oli saanut Argillasta, ja miten hän kävisi esittelemässä tämän suloja Ohdakemaankin hovissa ennen kuin veisi tämän kotilinnaansa, jossa hänen isänsä kärsimättömästi jo odottelikin miniää, joka synnyttäisi perillisiä tuohon sukuun.

Kun minä en lainkaan innostunut hänen teeskennelystä ystävällisyydestään ja koska Jefrykin tuijotti häntä kuin vihainen koira, Morish alkoi keljuilla minulle halveksivaan sävyyn siitä, millaisessa seurassa hän minut tällä kertaa tapasikaan, viitaten arvatenkin sekä kauniiseen Daniyeeliin että äitinsä puolelta warginmaalais-syntyiseen Jefryyn, jota hän on kyllä ennenkin pilkannut. Ja kun minä en vielä siitäkään hermostunut, hän alkoi lopulta solvata myös sinua kaikennäköisillä humalatilansa innoittamilla ilmaisuilla. En edes ymmärrä, miten Morish saattoi olla niin hölmö! Miksi hän tieteen tahtoon haastoi riitaa kanssamme, aivan kuin olisi halunnut jonkun meistä haastavan itsensä kaksintaisteluun? Eikö hän muka tajunnut, ettei hänen isänsä olisi sietänyt sitä, vielä sen jälkeen, kun hän menetti sinutkin oman hölmöytensä ansiosta?

Loukkaannuin kyllä Morishin puheista, mutten olisi edes voinut haastaa häntä lopettamaan moista; olinhan edelleen vajaakuntoinen, eikä miekka pysy vieläkään kunnolla oikeassa kädessäni, eikä minusta siis olisi ollut hänelle vastusta sen enempää kuin Jefryllekään! Daniyeel sanoi Morishille aivan rauhallisesti, ettei tämän kannattaisi puhua sinusta sillä tavoin, etenkin kun arvon prinssi oli parhaillaan Ohdakemaan alueella ja itse kuningas Rowen vastaa sinun kunniastasi perheesi ystävänä. Silloin Morish puhkesi nauruun ja totesi, että taidamme kaikki olla pelkkiä sinun isäsi, prinssi Moroganin porttopoikia, kuten Ohdakemaan kuningas itsekkin...

Ja siinä vaiheessa Jefry astui Morishin eteen paljastaen miekkansa, ja synkän vakavana hän haastoi Morishin kaksintaisteluun; sinun, minun, Daniyeelin, isäsi ja kuningas Rowenin loukkaamises-

Rooleihin sopeutumaton kahden valtakunnan kuningassukujen jälkeläinen, Jaewulka Erdanintytär, on yrittänyt paeta kahleita ja rajoituksia, mutta päätenyt vain ansasta toiseen. Lopulta Jaewulkan vapauden edessä on enää yksi este: pelätty ja vihattu Molcavarathian kuningatar Mormessa, johon hänet kahlitsee veriside.

Vanhempiensa luota lähdettyään Jaewulka päätyi monen mutkan kautta itämolcavarathialaisen sulhasensa kotiin. Ivor Igorinpojan perheen huolenpidosta huolimatta hän ikävoi Itäiseen Vuoristoon; peläten, etteivät asiat Riskallion linnassa ole kunnossa. Jaewulka on huolissaan myös Jeffry Eliotinpojan puolesta. Tuo synkkämielinen nuorukainen pakotettiin haastamaan Ivor kaksintaisteluun, mistä Jaewulka on katkera Ivorille, vaikka toisaalta toivoo tällekin pelkkää hyvää. Se, onko hän itse hyväksi Ivorille, ei olekaan niin yksinkertaista. Oman menneisyytensä kanssa kipuilevan Jeffryn mieli kuljettaa häntä jopa hengenvaarallisille poluille, ja Jaewulka kokee seuraavansa häntä, aivan kuin tuo kaikki tapahtuisi hänelle itselleen. Ivorin on vaikea ymmärtää tällaista sidettä, mutta joskus nykyhetken oivallus tarvitsee muistutuksia menneestä elämästä, ja ennen kaikkea peiliin katsomista.

Tulee kuitenkin aika, jolloin kunkin on pantava syrjään henkilökohtaiset suunnitelmansa ja toiveensa. Itäisten valtakuntien tulevaisuus riippuu Molcavarathian tilanteesta, ja kuningatar Mormessa on pakotettu miettimään valtakuntansa kohtaloa tuntiessaan oman elämänsä kääntyneen ehtoopuolelle. Koska Jaewulka on hänen lapsenlapsensa, hän haluaa tuon paimeneukon mökissä syntyneen, "likaisen rakinpenikan" käskynhaltijakseen ja nöyryyttämään omia alueruhtinaitaan, jotka kärkevät hänen kruunuaan. Mutta Jaewulkan kannalta tuo side on hirvittävä taakka, ja hän tarvitsee kaiken mahdollisen tuen kyetäkseen kohtaamaan kuningatar Mormessan kasvoista kasvoihin.

Ohdakemaan tarinat jatkuvat Jelizei Reguelinpojan kertomana. Katso: ohdakemaa.blogspot.fi.

